

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.004 van 2 juni 1998
in de zaak A. 77.221/XII-882.**

In zake : Frans DE BRABANDERE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Leopold I-straat 19

tegen :

de stad HARELBEKE, vertegenwoordigd door het
college van burgemeester en schepenen,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DECLERCK,
kantoor houdende te HARELBEKE,
Kortrijksesteenweg 12.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Frans DE BRABANDERE op 22 januari 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 17 november 1997 van de gemeenteraad van Harelbeke waarbij het rooilijnplan met bijhorend onteigeningsplan voor een deel van de Vierkeerstraat te Bavikhove definitief wordt goedgekeurd en de erop aangegeven gronden worden opgenomen in de stadswegenis;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur G. DEBERSAQUES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 maart 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 april 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor verzoeker en van Advocaat P. LOMBAERTS, die loco Advocaat A. DECLERCK verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur G. DEBERSAQUES;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Overwegende dat verzoeker De Brabandere een geschil heeft met de verwerende partij met betrekking tot de weg die voor zijn hoeve gelegen is; dat met de bestreden beslissing de gemeenteraad van Harelbeke het rooilijnplan met bijhorend onteigeningsplan heeft vastgesteld ten aanzien van het gedeelte van die weg die aansluiting geeft op de Vierkeerstraat, zulks met het oog op de opname van dat stuk weg in de stadswegenis; dat verzoeker mede eigenaar is van een groot deel van de binnen de rooilijn liggende gronden die het voorwerp kunnen uitmaken van een onteigening; dat de verwerende partij op 24 november 1997 aan de Vlaamse regering de

machtiging gevraagd heeft om tot onteigening bij hoogdringendheid over te gaan;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de bestreden beslissing hem berokkent uiteenzet wat volgt: In de eerste plaats blijkt uit de bestreden beslissing zelf dat "er een zeer reële dreiging is tot aanleg van nutsvoorzieningen en tot vervanging van de bestaande kasseiweg" en dat berokkent hem een dubbel nadeel, te weten enerzijds de uitvoering van "aanzienlijke bouwwerken" die de toegang tot zijn hoeve zullen bemoeilijken en anderzijds het definitief verdwijnen van een site met een oude historische kasseiweg met aan de rand begroeiing met hoogstammige bomen waardoor hij, begaan met "het historisch en esthetisch erfgoed van zijn hoeve met bijgaande kasseiweg" een "zware aderlating (ondergaat)"; in de tweede plaats zal de kasseiweg "volledig voor het autoverkeer opengesteld worden met alle verkeersoverlast vandien", hetgeen des te erger is omdat in de buurt veel verkavelingen worden uitgevoerd wat een grotere verkeersstroom opwekt en omdat de kasseiweg, in geval van "up grading", "op korte termijn een sluiptweg dreigt te worden" hetgeen negatieve gevolgen zal hebben voor zijn woongenot, de toegang tot zijn landbouwgronden en de veiligheid op de weg; in de derde plaats dreigt de bestreden beslissing, waar zij expliciet verwijst naar

het openbaar karakter van de kasseiweg, een voor hem negatieve invloed te hebben op de uitspraak van de politierechter in de procedure die de stad tegen hem heeft aangespannen met betrekking tot het afsluiten van de kasseiweg;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt, met betrekking tot het eerste aangevoerde nadeel, dat de door verzoeker van de bestreden beslissing gevreesde gevolgen "gewoon niet (kunnen) voortvloeien uit het bestreden besluit" aangezien bouwwerken slechts na onteigening kunnen uitgevoerd worden en de gemeente, op het uitvoeren van werken strekkende tot het behoud en vrijwaring van de bestaande erfdienstbaarheid van publieke overgang na, tot dan "passief moet blijven" en aangezien de bestreden beslissing trouwens uitdrukkelijk aangeeft dat het niet de bedoeling is aan het uitzicht van de kasseiweg te raken; dat zij, wat de door verzoeker geuite vrees voor verkeersoverlast betreft, wijst op het denkbeeldig karakter ervan en op het gebrek aan causaal verband, aangezien hij ten onrechte de weg voor het verkeer heeft afgesloten, aangezien de weg in zijn huidige staat geen sluipverkeer toelaat en aangezien de stad maatregelen zal nemen om sluipverkeer tegen te gaan; dat zij vervolgens uiteenzet dat verzoeker ten onrechte naar de aanwezigheid van waardevolle bomen verwijst omdat die bomen zich buiten de rooilijn bevinden, dat leidingen kunnen aangelegd worden zonder dat bomen worden gerooid en dat de bestreden beslissing geen toelating inhoudt om bomen te rooien; dat zij tenslotte betoogt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze afbreuk doet aan de beoordelingsvrijheid van de strafrechter;

3.3.1. Overwegende dat de bestreden beslissing een dubbel voorwerp heeft, enerzijds de beslissing om de rooilijn voor een gedeelte van de weg langsheen de

boerderij van verzoeker vast te stellen en anderzijds de beslissing ter vaststelling van de grondinnemingen die moeten gebeuren om het binnen de rooilijnen gelegen oppervlak te onteigenen en het op die wijze binnen het gemeentelijk domein te brengen; dat de vaststelling van een onteigeningsplan als zodanig geen eindbeslissing vormt -alleen de machtiging om te onteigenen is dat-zodat verzoeker niet kan geacht worden door dat onderdeel van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te ondergaan;

3.3.2. Overwegende, betrokken op de beslissing tot vaststelling van het rooiplan, dat de rooilijn de huidige of toekomstige scheidslijn vormt tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen om te beletten dat op de weg en zijn aanhorigheden bouwwerken worden opgericht of dat andere innemingen gebeuren; dat door het opmaken van een rooilijnplan het genot van het eigendomsrecht op percelen die op of langs de strook liggen die bestemd wordt voor openbaar weggebruik wordt beperkt maar slechts in die zin dat er met het plan, waarop de openbare wegenis wordt uitgetekend, rekening zal moeten gehouden worden bij de verdere urbanisatie van de aangelande percelen; dat, vermits het rooilijnplan op zich geen onmiddellijke tastbare gevolgen heeft, de vraag rijst of de verschillende aspecten van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals het door verzoeker wordt aangevoerd wel kunnen teruggebracht worden tot de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing;

3.3.3.1. Overwegende, wat het eerste aspect van het nadeel betreft, dat de aanleg van nutsvoorzieningen en de vervanging van de bestaande kasseiweg met de bijhorende esthetische hinder niet mogelijk is op grond van het enkele feit dat de gemeenteraad het plan opvat om op die plaats een openbare weg te voorzien of om de grenzen

van de bestaande openbare weg precies vast te leggen; dat die werken slechts doorgang kunnen vinden wanneer de daarvoor vereiste vergunningen worden toegekend en voor zover de daarvoor noodzakelijke grondverwervingen gebeurd zijn; dat het gevreesde nadeel zich derhalve niet onmiddellijk aandient, maar dat dit slechts het geval zal zijn na een nieuw overheidsoptreden;

3.3.3.2. Overwegende, wat het tweede aspect van het nadeel betreft -de gevreesde verkeersoverlast doordat de weg voor het autoverkeer zal gebruikt worden met het gevolg dat het verkeer uit de omliggende verkavelingen en het gebruik als sluiptegweg het karakter van de weg zal veranderen- dat de Raad van State vaststelt dat over het statuut van de weg, gelegen buiten de grenzen van de voetweg nr. 22, en met name over de vraag of er daar een recht van openbare doorgang bestaat, geen eensgezindheid bestaat onder de partijen; dat de vraag naar de groeiende verkeersoverlast door het openstellen van de weg voor het verkeer het gevolg is van de oplossing die zal gegeven worden aan de vraag of de weg een openbaar karakter heeft; dat als de weg een openbaar karakter heeft, verzoeker in elk geval het verkeer zal moeten dulden; dat hij in het andere geval, wanneer vastgesteld wordt dat de weg geen openbaar karakter heeft, op grond van het rooilijnplan alleen er niet toe gehouden is het verkeer op zijn eigendom toe te laten;

3.3.3.3. Overwegende, wat het derde aspect van het nadeel betreft -de gevreesde weerslag van de beslissing op de uitspraak van de strafrechter met betrekking tot de afsluiting door verzoeker van de weg voor het autoverkeer- dat, naar blijkt uit het ter terechtzitting door de raadsman van de verzoekende partij neergelegde vonnis, de strafrechter daadwerkelijk uitspraak gedaan heeft zodat een schorsing in geen geval nog de realisatie van dat gevreesde nadeel kan voorkomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 2 juni 1900 achtennegentig, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

A. VANDENDRIESSCHE.